

alias illius rei venditio, vel permutatio jure positivo prohibita non sit. Ita cum D. Thoma, 2, 2, q. 100, a. 4, ad 1, 2, 3. Navarrus, cap. xxiii, n. 108. Pirhing, h. t., n. 77, et hodie communis contra nonnullos antiquos canonistas. Ratio est, quia res temporales, et materiales per benedictionem, et consecrationem accedentem non amittunt suum valorem, vel æstimationem temporalem, quam prius habebant.

222. Nec obstat celebris ille, can. *Si quis objecerit*, 7, cau. 1, q. 3, ubi inquit Papa: *Quisquis horum alterum vendit, sine quo nec alterum provenit, neutrum invenditum derelinquit.* Resp. enim, hunc canonem non loqui de rebus benedictionem, seu consecrationem antecedentibus, seu ante illam prius jam existentibus, quales sunt præfata, calix v. g. vasa ecclesiastica, etc., sed de illis, quæ ly spirituale consequuntur, illudque tanquam principale præsupponunt, quod dein ipsæ tanquam accessorium sequuntur, et adhærent; uti est jus percipiendi redditus temporales; hoc enim præsupponit officium, munus, vel dignitatem spiritualem, eamque primum sequitur, vel ex eo provenit juxta illud c. fin. *de Rescript. beneficium* (id est jus percipiendi redditus) *datur propter Officium.* Et hanc responsionem doctores cum Glossa in cit. can. *Si quis objecerit*, §. *Sed res desumunt, ex correcto canone desumunt*, in quo loco verborum: « Nam cum corporalis Ecclesie aut episcopus legitur: Nam cum Ecclesie corporalis episcopus vel abbas. » De cujus proin ecclesie episcopali, vel abbati dignitate, officio, etc., ac de re temporali jure videlicet percipiendi redditus, officium, vel dignitatem consequente, merito dicitur in cit. can. *Si quis objecerit: Quisquis alterum vendit, sine quo nec alterum provenit* (id est prodest) *neutrum invenditum derelinquit*; hoc ipso, quod officium seu dignitas illa spiritualis sine redditibus non proficiat et subsistere nequeat, et hæc ab illa nullatenus separari valeat.

Vel, si incorrectæ litteræ quis insistere velit, dicat cum Valent., tom. III, disp. 16, p. 2, § fin. textum illum loqui de rebus illis consecratis, a quibus consecratio amplius separari nequit, id est Ecclesia, quatenus Ecclesia, de qua proin bene dici potest, quod sine altero vendi non valeat.

223. *Dummodo plus non detur, quam temporale seu materiale in illis valet.* — Dicitur autem notanter in conclusione, n. 221, po-

sita: « Dummodo ratione benedictionis, aut consecrationis non plus detur, quam res secundum se valet: » hoc enim si sit, simoniam committi, omnes concedunt, hoc ipso, quod illud plus temporale pro spirituali, consequenter simoniace detur. Ubi tamen notandum cum Engel, h. t., n. 17, non esse simoniam, si res consecrata, aut benedicta, vel indulgentiis donata, qualia sunt v. g. cruce Hispaniæ, item rosaria Terræ sanctæ indulgentiam habentia carius, ac secundum materiam valent, vendunt, propter sumptus et expensas, quas in iis asportandis fecit, et labores itineris, quos subit vendens illas res; quia, cum isti sint pretio æstimabiles, utique in contractum venire possunt.

224. *Et specialis prohibitio Ecclesie non obstat.* — Dicitur ulterius et alias illius venditio jure positivo prohibita non sit: sicut enim ex motivo religionis, et sub peccato simoniæ prohiberi potest a jure venditio similia, ita, ubi prohibet, servandum est, uti exemplum habemus de chrismate, c. *Ea quæ*, 16, h. t.

225. *Debent tamen prius ita tractari, ut benedictionem censeantur amittere.* — Porro advertunt doctores n. 221 citati, et alii, quod dum etiam licite hujusmodi res consecrata, v. g. calix, vestis, vendatur ad usum profanum, ante traditionem prius contringi, conflari, dissui, vel alias ita tractari debeant, ut consecrationem amittant, arg. l. *Sancimus*, 21, et Auth. *Præterea*, c. *de Sacrosancta eccles.*

226. *Licetum est, rem spiritualem pro spirituali commutare, excepta materia beneficiaria.* — Resp. II. Commutare rem spiritualem pro spirituali non est simonia excepta materia beneficiaria; dummodo ratione spiritualis plus temporale commutando non detur, Pirhing, h. t. tr. IV, resolut. 150; Layman, lib. IV, tract. X, cap. ult. *de Simonia*, n. 2; Suarez, lib. IV, *de Simonia*, cap. xxx, n. 5, arg. c. *Ad questiones, de Rerum permut.* juncta Glossa ibid. §. *Per se queant.* Ratio est, quia nec jure divino, nec humano id prohibitum reperitur.

Neque in contrarium militant canones, quibus universaliter prohibetur omnis pactionio circa spiritualia. Resp. enim, canones hos loqui de illis pactionibus, in quibus datur temporale pro spirituali, aut e contra. Suarez, lib. IV, *de Simonia*, cap. xxxi, n. 20; Pirhing, h. t. n. 124.

Dicitur autem notanter excepta materia

beneficiaria, in hac enim permutationem privata auctoritate fieri absque simonia juris ecclesiastici non posse, dictum est supra arg. c. *Quæsitum*, 5, c. *Olim*, 7, *de Rerum permutat.*

227. *Doctrina practica ad propositum.* — Intertur, non esse simoniam, commutare reliquarium pro reliquario, aut rosario habente indulgentias, aut pro alia re sacra. E contra vero, esse simoniam, si prædictorum aliqua, aut alia re sacra, vel benedicta habente indulgentias intuitu spiritualitatis datur res profana majoris pretii et valoris, quam sit res consecrata et benedicta, secundum esse materiale. Pariter committitur simonia, si in permutatione duarum rerum consecratarum aut benedictarum res una consecrata, quæ secundum esse materiale majoris censetur valoris, pro alia re consecrata, quæ secundum materiam est minoris valoris datur ex eo, quod hæc sit, vel censetur magis sacrata, aut majores habent indulgentias, etc. Ratio est, quia in tali casu ille excessus majoris valoris temporalis revera datur pro re spiritualis, ut consideranti patet. (ADNOTATIONES IX et X.)

§ XI.

DE PŒNIS SIMONIÆ.

228. *Pœnarum gravitas plures arcet a malis, quam timor Dei.* — Quoniam plures pœnarum gravitas, quam Dei timor arcere solet a voluntate peccandi, ut dicitur Extravag. *Cum detestabile*, h. t. Hinc Ecclesia ad eliminandum perniciosissimum sibi crimen simoniæ varias, easque graves contra illud constituit pœnas, quas videre licet tum in cit. Extravag. tum in hoc titulo passim. De quibus proin in præsentibus §.

229. *Propter solam simoniam in susceptione ordinum, vel ingressu in religionem, vel beneficiis ecclesiasticis commissam incurruntur pœnæ.* — Quæritur I. An ob quamvis simoniam incurrantur juris pœnæ? Resp. I. Pœnæ in jure contra simoniacos statuta non ob quamlibet, sed ob eam solam simoniam ipso jure et facto incurruntur, quæ committitur vel in susceptione ordinum, vel religionis ingressu, vel beneficiis ecclesiasticis. Navarrus, in *Manual.* cap. xxiii, n. 111, § 6 et § 7; Palao, *de Simonia*, punc. 21, n. 2; Suarez, lib. IV, cap. lv, n. 5; Sylvester, §. *Simonia*, q. 49; Lessius, lib. II,

cap. xxxv, dub. 23, n. 120; Layman, lib. IV, tr. X, cap. viii, n. 69; Pirhing, h. t. n. 154, et alii communiter. Ratio est, quia nec in novo, nec in antiquo jure reperitur aliquis textus imponens simoniæ pœnam, nisi simonia committatur in uno præfatorum, religionis videlicet ingressu, ordinum susceptione, et beneficiis ecclesiasticis; ergo ad nullam aliam simoniam pœnas extendere debemus; nam odia restringi, et favores convenit ampliari, c. *Odia*, 15, *de Reg. jur.* in 6. Et in pœnis benignior est interpretatio facienda, c. in *Pœnis*, 49, eod.

230. *Et quidem ipso facto.* — Quod autem propter prædictas tres species simoniæ incurrantur pœnæ juris ipso facto, præter c. *Reperiuntur*, 1, q. 1, et quosdam alios canones, quide excommunicatione loquantur, habetur clarissime in Extravag. *Sane*, et Extravag. *Cum detestabile*, h. t. inter communes, ubi committentes simoniam in ingressu religionis, in ordinibus, aut beneficiis ipso facto excommunicantur, aliisque pœnis subjiciuntur.

231. *Solvitur obiectio.* — Concordat Bulla B. Pii V, *Cum primum* (et habetur in Bullario Romano ordine 5) in qua contra dictas tres simoniæ species tantummodo pœnæ ipso jure infliguntur, aliæ autem simoniæ sacramentales per locorum ordinarios puniri jubentur.

232. Nec obstat, quod Paulus II in Extravag. *Cum detestabile*, h. t. Omnes et singulas excommunicationes, suspensiones, censuras et pœnas, dudum a Romanis Pontificibus contra simoniacos quomodolibet latas, et eorum quemlibet tam manifestum, quam occultum, quas ipso facto eos incurrere voluit, innovaverit, etc. Ex quibus verbis, ne superflua forent, videtur inferendum contra primam partem responsionis, omnes pœnas juris contra simoniacos, quæ olim erant ferendæ sententiæ, nunc ipso facto incurrunt. Resp. enim negando seq. quia (ut patet ex verbis mox sequentibus, et sub eodem verborum contextu prolatis, innovantes declaramus, quod omnes illi qui simoniace ordinati fuerint) ibi est sermo de simonia in ordinibus contenta, quam una cum simonia in religione et beneficiis commissa magis punire voluit Summi Pontifices propter majus detrimentum, quod inde universali Ecclesie bono intertur.

233. Nec tamen superflua prædicta verba. Nam iisdem facta est extensio pœna-

rum a publicis simoniaco ad occultos, ita, ut omnes pœnæ, quæ contra publicos simoniacos in ordinibus olim fuerant statuta, nunc etiam ipso facto incurrantur ab occultis. Non vero illis verbis facta est extensio pœnarum quoad omnem prorsus simoniam, ita, ut ipso facto incurrantur pœnæ ibidem expressæ per quoscunque simoniacos; cum de cæteris nulla fiat mentio, et pœnæ potius sint restringendæ, quam ampliandæ per dicta n. 229.

234. *Propter simoniam mentalem nulla incurritur juris pœna.* — Resp. II. Ob simoniam duntaxat mentalem (qualis sit, vide supra n. 15) nulla incurritur pœna, etiamsi in susceptione ordinum, vel religionis ingressu, vel beneficiis ecclesiasticis committatur. Communis et certa. Ratio est, quia contra hanc simoniam nulla invenitur pœna statuta in jure; imo ibidem pro conclusione expresse deciditur, dum dicitur c. fin. h. t. quod pro simonia, quæ nullo pacto, sed affectu animi præcedente committitur (uti fit per simoniam mentalem) sufficit per solam pœnitentiam suo satisfacere Creatori. Cur autem contra hanc simoniam Ecclesia nullam statuerit pœnam, rationem reddit Papa c. *Tua nos*, 34, h. t. quia Ecclesiæ datum est de manifestis tantum judicare: de internis enim apud districtum judicem (qui scrutator est cordium et cognitor secretorum) culpabiles judicantur, cit. c. fin. h. t. quod etiam experientur committentes simoniam duntaxat mentalem; licet enim in hoc mundo nullas juris pœnas incurrant, pœnas tamen manus divinæ non evadent, nisi condignam pœnitentiam agant.

235. *Nec ob simoniam jure conventionalem.* — Resp. III. Etiam propter simoniam pure, seu mere conventionalem (id est illam, qua quidem pactum externum dandi temporale pro spirituali, aut e contra intervenit, ex nulla tamen parte adhuc adimpletum est, juxta dicta n. 19) nulla incurritur juris pœna, in quocunque tandem committatur. Rursus certa apud omnes teste Palao, de *Simonia*, p. 22, n. 2, et aliis. Ratio est, quia canones in quibus in simoniacos statuuntur pœnæ, non de puris conventionibus, sed actibus inde provenientibus, actuali nempe datione, et receptione loquuntur; uti patet ex verbis *Extravag. Cum detestabile*, 2, h. t. ibi: « Universi, qui dando, vel accipiendo simoniam commiserint, sententiam excommunicationis incurrant: » item ex illis verbis: « Tam

dantes, quam accipientes excommunicationis sententiis subjaceant. » *Extravag. Sane*, eod. qualia etiam alibi habentur passim in jure, uti can. *Presbyter*, 3, can. *Quisquis*, 5, can. *Quos*, 6, etc. cau. 1, q. 1. Cum concordantiis.

236. *Solvitur objectio.* — Nec dicas: Emptio et venditio perficitur solo consensu in rem et pretium ejus, uti habetur § 1, *Instit. de Emptio.*, atqui simonia est aliqua emptio; ergo solo consensu perficitur, etiam ante traditionem rei spiritualis, aut solutionem pretii; et consequenter etiam simonia conventionalis subjacebit pœnis, cum jam sit simonia perfecta. Resp. enim negando hanc ultimam seq. nam ex hoc, quod simonia conventionalis jam sit perfecta simonia, solum sequitur eam esse non tantum grave peccatum, sed insuper subesse foro Ecclesiæ, ac puniri posse, quod ultro fatemur: non autem sequitur, quod de facto per Ecclesiam pœnæ sint contra eam impositæ, et de quo solummodo quæritur; quodque a nobis negatur. Siquidem pœnæ istæ eatenus solum incurruntur, quatenus jure humano ecclesiastico exprimentur: nulla autem habetur expressa contra simoniam pure conventionalem; ergo.

237. *In electione summi Pontificis pœnas contrahit etiam pure conventionalis simonia.* — Excipe cum Fagnano in c. *Nobis*, de *Simon.* n. 13, simoniam conventionalem in electione summi Pontificis commissam. Quia Julius II, in sua constitutione, cum tam divino, etc. (et habetur tom. I, *Bullarii Romani*, constitut. 3, ipsius) etiam in eam pœnas statuit, ut patet ex illis verbis dictæ constitutionis: « In dando, promittendo, vel recipiendo pecuniam: » necnon ibi, « promissiones et obligationes. » Sed hoc est speciale, quia specialiter expressum, ut eo sanctius celebretur electio summi Pontificis, Christi in terris vicarii.

238. *Ob conventionalem mixtam simoniam incurruntur juris pœnæ secundum aliquos.* — Et quidem hactenus dicta de pœnis simoniæ sunt certa: sed gravissima controversia est apud doctores an juris pœnæ in simoniacos statuta incurrantur propter simoniam conventionalem mixtam, si videlicet saltem ex una parte pactum simoniace completum, et temporale vel spirituale simoniace promissum, actu jam traditum est? (de qua simonia vide supra num. 19.) Affirmativam tenent non pauci primæ classis doctores ut

doctor Thomas, 2, 2, q. 100, a. 6. Sotus, lib. IX, de *Justit.* q. 8, a. 1. Cajetanus, 2, 2, q. 100, a. 6. Palao, de *Simonia*, pun. 22, num. 5. Valentia, tom. III, disp. 6, q. 16, p. 6, et alii, idque probare conantur pluribus juris textibus, quos infra loco objectionum adducemus; interea tamen fatemur, sententiam præfatorum doctorum spectando jura, revera omnino probabilem esse. Quo non obstante:

239. *Contrarium est probabilius.* — Resp. IV. Propter simoniam conventionalem mixtam etiam illam, in qua spirituale v. g. beneficium ecclesiasticum, non item temporale simoniace pro illo promissum, actu jam traditum est, nullæ incurruntur pœnæ contra simoniacos in jure statuta. Navarrus, in *Manual.*, cap. XIII, num. 104. Zoesius, h. t., n. 92, et seqq. Covar., in *Regul. peccatum.*, p. 2, § 9, num. 7. Gultierrez, canon. qq. lib. I, cap. IX, n. 10. Flamini. *Parisien. de Resign.*, lib. VII, q. 2, num. 16. Lessius, lib. II, cap. xxxv, dub. 27. Suarez, lib. IV, de *Simonia*, cap. LVI, n. 33. Gonzalez, de *Regul. Cancell.* Gloss., lib. XV, num. 69 et 70. Engel, h. t., num. 34, cum communi aliorum. Ratio est, quia nullibi in jure reperitur aliqua pœna clare expressa contra aliquam simoniam conventionalem mixtam, seu utrinque nondum completam; atqui in dubio non est asserenda pœna, siquidem juxta c. *In pœnis*, 49, de R. I. in 6. In pœnis benignior est interpretatio facienda: et l. XLII, ff. de *Pœnis*: Interpretatione legum pœnæ molliendæ sunt potius, quam exasperandæ, ac c. 30, de R. I. in 6. In obscuris minimum est sequendum. Accedit, quod testibus Navarro, Lessio, Gomez, et Cassado, ita etiam observet stylus Curiæ, vi cujus non censentur pœnæ contractæ, simonia realis utrinque completa habeatur; atqui stylus curiæ habetur pro jure et lege juxta communem doctorum arg. c. *Ex litteris*, de *Constit.* et c. *Quam gravi*, de *crimine Fals.*

240. *Solvuntur objectiones.* — Nec obstat I. Quod in *Extravag. Cum detestabile*, h. t. pœnæ imponantur sub disjunctione illis, qui dando, vel recipiendo simoniam admiserint; et consequenter videatur sufficere, eam ex una parte esse completam, licet nondum ex altera. Resp. enim negando seq. nam particula disjunctiva additur ad indicandum, pœnas illas v. g. excommunicationis non tantum a dante, sed et etiam a recipiente beneficium ecclesiasticum per simoniam

contrahi. Quinimo cum *Extravagans* illa non magis de datione unius quam alterius loquatur, intelligenda est de utraque (ut notat Navarrus, loc. cit.) sicque de simonia utrinque completa, ut odia restringantur, quantum salva verborum proprietate fieri potest.

241. Nec obstat II. Textus c. *Si quis*, 44, h. t., ubi dicitur, quod tam ordinans, quam ordinandus sub promissione, quod non postulabit ordinatus ab ordinante provisionem (id est, sustentationem alioquin de jure debitam ordinato ad sacros sine titulo, arg. c. *Cum secundum*, 16, de *Præbend.*) incurrat suspensionem per triennium; cum tamen hæc videatur esse sola simonia conventionalis mixta. Cui simile quid habetur c. *Per tuas*, il. 3, h. t. Resp. enim cum Pirhing, h. t., num. 159, allegante Suarezium, ibi fuisse commissam simoniam perfectam: licet enim pecunia aliqua data non fuerit pro ordinatione, ipsa tamen obligatio de non petenda provisione, seu remissio juris ad istam, erat res pretio æstimabilis, et jam actu perfecta. Ad textum c. *Per tuas*, h. t., respondet Abbas, ibid. conformiter dictis: nam et ibi remissa fuit obligatio rei temporalis, ut acquireretur spirituale; remittere vero, idem est ac dare arg. c. *Veniens*, il. 1, de *Testib.* unde negatur assumptum.

242. Nec obstat III. Bulla B. Pii V, *Intolerabilis*, ubi § 3, declarat, pœnas ibidem statutas incurrere, licet ipsum confidentiæ crimen alterius tantum partis conscientia sit admissum. Resp. enim, dictam Bullam loqui de simonia confidentiali, in qua hoc est speciale, neque extendendum ultra casum expressum, cum sit odiosum. Quod si aliqua Bulla B. Pii V, hac de re edita sit, ea non videtur usu recepta, ut inquit Lessius, loc. cit., n. 149.

243. Nec obstat IV. c. *Ea quæ* 1, q. 3, ubi Urbanus II, sic loquitur: Quidquid ergo vel in sacris ordinibus, vel in ecclesiasticis rebus vel data, vel promissa pecunia acquisitum est, nos irritum esse, et nullas unquam vires habere censemus. Nota ly, vel promissa pecunia; ergo sufficit sola promissio pecuniæ ad pœnas incurrendas, cum ly, vel, sit disjunctiva. Resp. enim cum Navarro, cap. xxiii, *Manualis*, num. 104, quod Rotæ prætorium propter talem simoniam super beneficio ecclesiastico commissam soleat reum illo privare, licet, quia non per-

venit ad realem, non declarat eum ipso jure privatum. Ita Navarrus: unde Urbanus II, intelligendus est post sententiam judicis, non autem ipso jure; nam solum confirmavit, quæ prius a sanctis Patribus de simoniâcâ statuta sunt, patet ex prioribus verbis ipsius.

244. *Si simonia conventionalis pura, vel mixta, postea utrinque completur, retrotrahuntur et incurruntur pœnæ.* — Resp. V. Si tamen postmodum pactio simoniaca, quæ prius fuerat solum conventionalis, utrinque in totum vel in partem fiat completa ut si quis saltem partem etiam modicam, v. g. sex aureos det, qui centum pro spirituali promisit, incurruntur pœnæ juris, et retrotrahuntur ad tempus pactionis præteritæ. Ita Navarrus, loc. cit., et Lessius, num. 151. Id enim erat stylus antiquus Curie, cui standum est; licet alioquin facilius dici posset, pœnas ejusmodi primum incurri a tempore simoniæ ab utraque parte completæ, nisi contrarium suaderet stylus antiquus Curie, ut subdit Navarrus. Hinc

245. *Exemplificatur.* — Inferitur: Si collator conferat Titio beneficium ecclesiasticum sub pacto 100 aureorum sibi solvendum, quos Titius primum solvat post annum, ante annum, seu ante factam solutionem nondum incurritur pœna excommunicationis, nec collatio illa erit irrita: si tamen post annum solvatur pecunia, sicque utrinque compleatur simonia, jam censebitur incursa excommunicatio ab utroque, et inhabilitas Titii ad beneficium ab initio contractus, seu integro retro anno, et ipsamet collatio nulla ab initio. Et hoc variis exemplis, in quibus similis retrotractio pœnæ fit, declarant Navarrus et Lessius, l. cit.

246. *Solvuntur objectiones.* — Nec obstat I. Quod collatio beneficii pure facta sine conditione non possit esse pendens, sed statim aut sit valida, aut irrita, ut late traditur per Felinum, in cap. II, de Election. in 6. Resp. enim Navarrus, loc. cit. spectato jure antiquo ita fuisse; secus autem esse dicendum spectato jure novo, scripto vel non scripto, quod per stylum Curie, Papa sciente, et non contradicente hæcenus observatum, atque interpretantem sæpe dictam Extravagantem, singulariter habetur et probatur.

247. Nec obstat II. Quod si excommunicatio post completam utrinque simoniam retrotrahatur ad tempus initi contractus simoniaci, videatur sequi, celebrantem inte-

rea postmodum etiam fieri irregularem, quia celebravit in excommunicatione, quæ per fictionem juris fuit retrotracta. Resp. enim negando seq. quia, ut notat Lessius, n. 134, post alios, hæc retrotractio per juris fictionem fit quidem in excommunicatione, non vero in irregularitate: tum, quia hæc non incurritur, nisi per violationem censuræ absolute incurse; nam quæ nondum est, nequit violari. Tum quia ignorans censuram, celebrando in ea non fit irregularis, ut expresse habetur c. Apostolicæ, de Cleric. excomm. talis autem ignorantia excommunicationis habetur, antequam ea sit actualiter contracta, uti patet; ergo.

248. Accedit manifestum discrimen, cur excommunicatio retrotrahatur, faciatque, ut collatio beneficii interim facta sit nulla et invalida, non item irregularitas arcens hominem ab executione ordinum. Nam ibi agitur de lucro captando hic de damno incurriendo: unde quia ignorantia juris, aut facti juvat ad vitandum damnum seu pœnam, non autem ad captandum lucrum, l. 7, et seqq. ff. de juris et facti ignorant. non est mirum, retrotrahi excommunicationem, ut impediatur lucrum captandum, v. g. beneficium acquirendum, non vero irregularitatem, utpote quæ novum damnum infert, arcendo hominem a susceptione vel executione ordinum.

249. *Ob solam, et omnem simoniam realem incurruntur ipso facto juris pœnæ.* — Resp. VI. Ob solam ergo, et omnem simoniam realem utrinque saltem ex parte completam (de qua n. 20.) in susceptione ordinum, vel ingressu religionis, et beneficiis ecclesiasticis commissam, ipso jure et facto incurruntur pœnæ contra simoniacos in jure statutæ: quod ob hanc solam, constat ex hæcenus dictis, quod ob eam omnem, tenent omnes. Ratio patet; quia, cum jura velint simoniacos ipso jure et facto incurrere pœnas, et ex hæcenus dictis probatum maneat, eas non incurri propter mentalem, nec propter conventionalem aliquam, necessario sequitur, eas saltem propter realem incurri. Et quidem propter omnem eam occultam; eo quod præter jura antiqua id tacite jam volentia, utpote generaliter loquentia, consequenter nullam nec occultam excipientia, arg. c. Quia circa, 22, de Privileg. specialiter autem, et manifeste declaratur, ac deciditur Extravag. Cum detestabile, h. t., per textum supra allegatum n. 131.

250. *Possunt tamen etiam aliæ simoniæ ab ordinariis puniri.* — Resp. VII. Quamvis ipso facto nulla incuratur juris pœna, nisi committatur simonia realis utrinque saltem secundum partem completa in susceptione ordinum, religionis ingressu, et beneficiis ecclesiasticis; possunt tamen, et subinde debent etiam reverendissimi Ordinarii ob alias simonias in quacunque materia commissas pœnam aliquam prudenti suo arbitrio imponere. Patet hoc ex Bulla B. Pii V, citata supra; et ratio est, quia cum quævis simonia sit gravissimum crimen juxta dicta n. 6, procul dubio quemlibet possunt, et subinde debent punire ordinarii, utpote qui soli in hoc crimine sunt judices competentes tam contra laicos, quam clericos, ut cum Glossa, in c. Quam sit. y. Malefactores de Foro competent. Abbas, n. 20. Pirh., h. t., n. 142, et alii bene advertunt.

251. *Pœna contra simoniam in ingressu ad religionem est excommunicatio.* — Quæritur II. Quæ pœnæ in jure sint statutæ contra simoniam, quæ committitur in religionis ingressu? Resp. I. Contra hanc simoniam sequentes tres ipso facto incurrunt pœnas simoniaci prima est, quod tam dantes, quam recipientes aliquid simoniace pro ingressu religionis (juxta dicta superius § 9), si sunt personæ singulares, excommunicationem, si vero capitulum, vel conventus ad id consentientes fuerint suspensionem ab officio capitulari ad jurisdictionem, vel administrationem pertinentem, ipso facto incurrant, aliis etiam pœnis in suo robore duraturis. Ita clare statutum habetur Extravag. Sane, 1, h. t.

252. *Detrusio ad aliud strictius monasterium.* — Altera pœna est, quod c. Veniens, c. de Regularib. et c. Quoniam, h. t. Religiosi simoniace suscepti jubeantur de suo monasterio expelli, et in arctioribus monasteriis ad agendum ibi pœnitentiam detrudi; quamvis in nonnullis casibus ibidem expressis possint dispensative in priori monasterio remanere. Insuper Abbas, et majores personæ monasterii jubentur suspendi, imo etiam de monasterio in velius detrudi, cit. c. Quoniam, h. t. Licet etiam isti in certis casibus possint dispensative in priori monasterio permnere. Neque illi, neque isti tenentur inde discedere, donec per superiorem competenter ad aliud monasterium ingredi, ut probat Lessius, lib. II, cap. xxxv, n. 132.

253. *Et infamia.* — Denique incurrunt etiam infamiam juris, et per consequens fiunt irregulares, saltem si crimen est notorium notorietate juris, aut facti, prout ex cit. Extravag. 1, h. t., § Certum, recte docet Anton. Thesaur. de Pœnis ecclesiast. p. 2, y. Simonia, cap. x, n. 3 et 4.

254. *Professio tamen valet.* — Illud tamen cum Lessio, loc. cit. Sanchez, lib. II, consil. cap. III, dub. 104, n. 5. Navarro, et aliis notandum, quod professio simoniace susceptorum non sit invalida, consequenter ita susceptus, ad sæculum redire, et nubere non valeat; licet mandante legitimo superiore ad arctius monasterium transire debeat, eo quod licet sit, et manere debeat religiosus, tamen firmum non acquirat jus præbendæ regularis, seu portionis ordinariæ, vocisque activæ et passivæ in capitulo, quod est jus ad instar præbendæ canonicæ, uti post Navarrum, bene observat Lessius, loc. cit.

255. *Et ante illam pœnæ ipso facto non incurruntur.* — Ulterius notandum cum Castro Palao, de Simonia, pun. 23, n. 3. Pirhing, h. t., n. 71, et aliis, quod etsi committatur simonia statim per simoniacum ingressum ad novitiatum, præfatæ tamen juris pœnæ non incurrantur, nisi secuta professione, consequenter ab eis regulares immunes esse, si pecuniam, vel quid aliud simoniace promissum non recipiant, vel receptam iterum ante professionem tradant, aut ingressus professionem non emittat, sed iterum ad sæculum redeat.

256. *Moniales, ob simoniam commissam in susceptione ad religionem, nullas incurrunt juris pœnas.* — Resp. II. Quamvis moniales in monasterio sufficientes pro ingredientibus redditus jam habente æque, ac alii regulares veram simoniam committant, si pro ingressu ad religionem aliquid temporale exigant; etsi illud loco dotis ad honestam ingressæ sustentationem id facere dicant, tamen pœnas juris non incurrunt. Tota conclusio patet ex dictis supra a n. 172, ubi vide, ne superfluum fiat repetitum.

257. *Pœnæ contra simoniam in susceptione ordinum commissam, sunt I. Excommunicatio.* — Quæritur III. Quas pœnas inducat simonia realis in ordinibus? Resp. conferens et recipiens ordinem per simoniam realem est ipso facto excommunicatus. Ita habetur in Extravag. Cum detestabile, h. t., cum, ubi prius § 1, facta fuisset mentio de